பொருளடக்கம்

1	முதலாவது வார்த்தை	3
2	இரண்டாவது வார்த்தை	6
3	மூன்றாவது வார்த்தை	11
4	நான்காவது வார்த்தை	16
5	ஐந்தாவது வார்த்தை	24
6	ஆறாவது வார்த்தை	28
7	ஏழாவது வார்த்தை	33

பிதாவே, இவர்களை மன்னியும்,
ஏனெனில் தாங்கள் செய்கிறது
இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்கள்

ஓ, மனிதர்கள் மீது சேசுவுக்குள்ள கனிந்த நேசமே! இரட்சகர் அவரது எதிரிகளால் காயப்படுத்தப்பட்டபோது, அவர் அவர் களுக்காக மன்னிப்பை வேண்டினார்; ஏனெனில், அவர்களிட மிருந்து தாம் பெற்ற காயங்களையும், அவர்கள் தம்மை உள்ளாக்கிய மரணத்தையும் பற்றி அவர் அதிகமாக நினைக் காமல், அவர்களுக்காக மரிக்கும் நிலைக்குத் தம்மை உள்ளாக்கிய தமது பேரன்பைப் பற்றி மட்டுமே நினைத்தார்.

ஆனால், "தாமே அவர்களுடைய பாவங்களை மன்னித்திருக்க முடியும் என்ற நிலையில், சேசுநாதர் ஏன் அவர்களை மன்னிக் குமாறு பிதாவிடம் ஜெபித்தார்?" என்று சிலர் கேட்கலாம். அவர்களைத் தம்மால் மன்னிக்க முடியாது என்பதற்காக அல்ல, மாறாக, நம்மைத் துன்புறுத்துபவர்களுக்காக ஜெபிக்க நமக்குக் கற்றுத் தருவதற்காகவே அவர் இவ்வாறு ஜெபித்தார் என்று அர்ச். பெர்னார்ட் பதிலளிக்கிறார். இந்தப் பரிசுத்த மடாதிபர் மற்றொரு இடத்தில்: "அவர் "மன்னியும்!' என்று கூக்குரலிடுகிறார். அவர்கள் "சிலுவையில் அறையும்!' என்று கூச்சலிடுகிறார்கள்" என்று கூறி வியக்கிறார். யூதர்களை இரட்சிப்பதற்காக சேசுநாதர் உழைத்துக் கொண்டிருந்த போது, தங்களை அழித்துக் கொள்வதற்காக அவர்கள் உழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று ஷார்த்ரேயின் ஆர்னால்ட் கூறுகி றார்; ஆனால் தேவபசுதனின் நேசமானது, அந்த நன்றியற்ற மனிதர்களின் குருட்டுத்தனத்தை விட கடவுளுக்கு முன்பாக அதிக வல்லமையுள்ளதாக இருந்தது. "கிறீஸ்துநாதரின் திரு இரத்தத்தைச் சிந்துபவனும் கூட, அதே திரு இரத்தத்தால் வாழும்படி செய்யப்படுகிறான்" என்று அர்ச். சிப்ரியன் எழுது கிறார். சேசுகிறீஸ்துநாதர், தாம் மரிப்பதில், எல்லா மனிதர் களையும் இரட்சிக்க எவ்வளவு பெரும் ஆசை கொண்டிருந்தார் என்றால், வாதைகளைக் கொண்டு தமது இரத்தத்தைச் சிந்திய அவரது எதிரிகளையும் கூட அவர் தமது திரு இரத்தத்தில் பங்கெடுப்பவர்களாக ஆக்கினார். "சிலுவையின் மீது உன்

கடவுளைப் பார்; தம்மைச் சிலுவையில் அறைபவர்களுக்காக அவர் எப்படி ஜெபிக்கிறார் என்று பார்; அதன்பின் உன்னை நோகச் செய்த உன் சகோதரனை மன்னிக்க மறுக்க உன்னால் முடிகிறதா என்று பார்!" என்று அர்ச். அகுஸ்தினார் சொல்கிறார்.

அப்போஸ்தலர் நடபடியாகமத்தில் நாம் வாசிப்பது போல, கிறீஸ்துநாதரின் இந்த ஜெபத்தின் வழியாகத்தான் பல்லாயிரக் கணக்கான யூதர்கள் அர்ச். சின்னப்பரின் போதகத்தால் மனந் திரும்பினார்கள் என்று அர்ச். சிங்கராயர் கூறுகிறார். சேசு கிறீஸ்துநாதரின் இந்த ஜெபம் தொடர்ந்து பயனற்றதாக இருப் பதைக் கடவுள் விரும்பவில்லை. ஆகவே, அதே நேரத்தில் அவர் ஏராளமான யூதர்கள் விசுவாசத்தைத் தழுவிக்கொள்ளும் படி செய்தார். ஆனால் அவர்கள் எல்லோரும் ஏன் மனந் திரும்பவில்லை? சேசுகிறீஸ்து நாதரின் ஜெபம் நிபந்தனை யுள்ளது, மனந்திருப்பப்பட்டவர்கள், "நீங்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரை எப்போதும் எதிர்த்து நிற்கிறீர்கள்" (அப்.7:51) என்ற வார்த்தைகள் யாரைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டதோ, அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என்று நான் இதற்குப் பதில் கூறுகிறேன்.

நாம் அனைவரும் சர்வேசுரனிடம் பின்வருமாறு ஜெபிக்கும் படியாக, சேசுநாதர் இந்த ஜெபத்தில் எல்லாப் பாவிகளையும் உள்ளடக்கினார்:

ஓ நித்திய பிதாவே, எங்களை மன்னிக்கும்படி உம்மிடம் ஜெபித்த உமது நேசப் பிரிய குமாரனின் ஜெபத்தைக் கேட்டருளும். இந்த மன்னிப்புக்கு நாங்கள் தகுதியற்றவர்கள், ஆனால் சேசுகிறீஸ்து நாதர் இந்த மன்னிப்பைப் பெற்றுத் தர தகுதியுள்ளவராக இருக்கிறார். அவர் தமது திருமரணத்தால் தேவைக்கும் அதிகமாகவும் அபரிமிதமாகவும் எங்கள் பாவங்

களுக்குப் பரிகாரம் செய்திருக்கிறார். இல்லை, என் தேவனே, நான் யூதர்களைப் போலப் பிடிவாதமுள்ளவனாக இருக்க மாட்டேன்; ஓ என் பிதாவே, உம்மை நோகச் செய்ததற்காக என் முழு இருதயத்தோடும் நான் மனஸ்தாபப்படுகிறேன், சேசுநாதரின் பேறுபலன்களின் வழியாக நான் உமது மன்னிப்பைக் கேட்கிறேன். என் சேசுவே, நான் ஏழையும் நோயாளியுமாக இருக்கிறேன் என்றும், என் பாவங்கள் வழி யாக, நித்தியத்திற்கும் இழக்கப்படத் தகுதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன் என்றும் நீர் அறிவீர்; ஆயினும் நோயாளிகளைக் குணப்படுத்துவதும், உம்மை நோகச் செய்ததற்காக மனஸ் தாபப்படுபவர்களை இரட்சிப்பதுமான நோக்கத்திற்காகவே நீர் பரலோகத்திலிருந்து இறங்கி வந்தீர். நீர் ""இருதயம் நொந்தவர்களைக் குணப்படுத்துகிறீர்" (இசை.61:1) என்று தீர்க்கதரிசியானவர் கூறுகிறார். மேலும் அர்ச். மத்தேயு உம் வார்த்தையாக, ""மனுமகன் சேதமாய்ப் போனதை இரட்சிக்க வந்தார்" என்று எழுதுகிறார் (மத்.18:11).

இன்றே நீ என்னோடு கூடப் பரகதியில் இருப்பாய் என்று மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்கிறேன்

சேசுநாதரோடு சிலுவையில் அறையப்பட்ட இரண்டு கள்ளர் களைப் பற்றி அர்ச். லூக்காஸ் எழுதுகிறார். அவர்களில் ஒருவர் தொடர்ந்து பிடிவாதமுள்ளவனாக இருந்தான். மற்றொ ருவன் மனந்திரும்பினான். தனது பரிதாபத்திற்குரிய தோழன் சேசுகிறீஸ்துவுக்கு எதிராக, "நீ கிறீஸ்துவானால் உன்னையும் எங்களையும் இரட்சித்துக்கொள்" என்று தேவதூஷணம் உரைப் பதைக் கேட்ட அவன், அந்தக் கெட்ட கள்ளனை நோக்கித் திரும்பி, தாங்கள் தண்டனை பெறுவது நியாயம்தான் என்றும், ஆனால் சேசுநாதர் மாசற்றவர் என்றும் கூறினான். அதன்பின் அவன் சேசுவிடம் திரும்பி,: "சுவாமி, தேவரீர் உம்முடைய இராச்சியத்தில் சேரும்போது, அடியேனை நினைத்தருளும்" என்று விண்ணப்பம் செய்தான். இந்த வார்த்தைகளின் மூலம் அவன் சேசுகிறீஸ்துவை மெய்யான ஆண்டவர் என்றும் பரலோக அரசர் என்றும் அங்கீகரித்துக் கொண்டான். அதே நாளில் சேசுநாதர் அவனுக்குப் பரலோகத்தை வாக்களித்தார்: "இன்றே நீ என்னோடு கூடப் பரகதியில் இருப்பாய் என்று மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்கிறேன்" (லூக்.23:39-43). இந்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றும் விதமாக, ஆண்டவர் அதே நாளில், தமது மரணத்திற்குப் பின் உடனடியாக மனந் திரும்பிய கள்ளனுக்குத் தம்மை வெளிப்படையாகக் காண் பித்து, அவனுக்கு மோட்ச பாக்கியம் தந்தார் என்றாலும், அவன் மோட்சத்தில் நுழையும் வரை அதன் முழு இன்பத் தையும் அவர் அவனுக்குத் தரவில்லை என்று அறிஞரான ஒரு ஞான ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

ஷார்த்தேயின் ஆர்னால்ட் ஏழு வாக்கியங்களைப் பற்றிய தமது ஆய்வுக் கட்டுரையில், நல்ல கள்ளன் தனது மரண நேரத்தில் செயல்படுத்திய எல்லாப் புண்ணியங்களைப் பற்றியும் குறித்துக் காட்டுகிறார்: "அவன் விசுவசித்தான், மனஸ்தாபப்பட்டான், பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்தான், போதித் தான், நேசித்தான், நம்பினான், ஜெபித்தான்."

"தேவரீர் உமது இராச்சியத்தில் சேரும்போது" என்று சொன்ன

போது, அவன் விசுவாசத்தைச் செயல்படுத்தினான். சேசுநாதர் தமது மரணத்திற்குப் பிறகு, தமது மகிமையுள்ள இராச் சியத்திற்குள் நுழைவார் என்று அவன் விசுவசித்தான். மரிக் கிறவராக அவன் கண்டவர் ஆட்சி செலுத்த இருந்தார் என்பதை அவன் விசுவசித்தான் என்று அர்ச். கிரகோரியார் கூறுகிறார். "நமக்கு இது நியாயம்தான், நம் செய்கை களுக்குத் தக்க சம்பாவனையைப் பெறுகிறோம்" என்று அவன் சொன்னபோது, அவன் தன் பாவங்களுக்கு மனஸ்தாபத் தையும், தனது பாவசங்கீர்த்தனத்தையும் செயற்படுத்தினான். தனது பாவசங்கீர்த்தனத்திற்கு முன் தன் பாவங்கள் மன்னிக் கப்படும் என்று நம்பும் துணிவு அவனிடம் இருக்கவில்லை, தன் குற்றத்தை அறிக்கையிட்டுத் தன் பாவங்களின் சுமையை இறக்கி வைக்கும் வரை, "என்னை நினைவுகூரும்" என்று சொல்ல அவன் துணியவில்லை என்று அர்ச். அகுஸ்தினார் அவதானிக்கிறார். இதைப் பற்றி அர்ச். அத்தனாசியார் ஆச்சரியத்தோடு: "ஓ ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கள்ளனே, நீ அந்தப் பாவசங்கீர்த்தனத்தால் ஒரு இராச்சியத்தையே திருடிக் கொண்டாய்" என்கிறார்.

இந்தப் பரிசுத்த மனிதன் வேறு மேன்மை மிக்க புண்ணியங்களையும் கொண்டிருந்தான். அவன் சேசுநாதரின் மாசற்றதனத்தைப் பற்றி அறிக்கையிட்டு போதித்தான். "இவரோ ஒரு பொல்லாப்பும் செய்தவரல்ல." அவன் தேவ சிநேகத்தைப் பயிற்சி செய்தான். "நமக்கு இது நியாயம்தான், நமது செய்கைகளுக்குத் தக்க சம்பாவனையைப் பெறுகிறோம்" என்று சொல்லி, அவன் தன் மரணத்தைத் தன் பாவங் களுக்குரிய தண்டனையாக அமைந்த மனதோடு ஏற்றுக் கொண்டான். இதன் காரணமாக, அர்ச். சிப்ரியனும், அர்ச். அகுஸ்தினாரும் எந்த மனவுறுத்தலும் இன்றி அவனை ஒரு வேதசாட்சி என்று அழைக்கிறார்கள்; கொலைஞர்கள், அவன் சேசுநாதரின் மாசற்றதனத்தை அறிக்கையிட்டான் என்பதால் அதிகரிக்கப்பட்ட கோப வெறியுடன் அவனது கால்களை

முறித்தார்கள் என்பதால், பாக்கியம் பெற்ற இந்தக் கள்ளன் ஓர் உண்மையான வேதசாட்சியாக இருந்தான், தனது ஆண்ட வரின் மீது தனக்குள்ள அன்பிற்காக, இந்த வாதையை இந்தப் புனிதன் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டான் என்று சில்வேயிரா கூறுகிறார்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் கடவுளின் நன்மைத்தனத்தையும் நாம் குறித்துக் காட்ட வேண்டும். அர்ச். அம்புரோஸ் கூறுவது போல, நாம் கேட்பதை விட அவர் எப்போதும் நமக்கு அதிக மாகவே தருகிறார்: அந்தக் கள்ளன் தன்னை நினைவுகூரும்படி மட்டும்தான் ஜெபித்தான். ஆனால் சேசுநாதரோ, "இன்றே நீ என்னோடு கூடப் பரகதியில் இருப்பாய்" என்று வாக்களித்தார். மேலும், அர்ச். கிறிசோஸ்தோம் அருளப்பர் இதைப் பற்றி, இந்தக் கள்ளனுக்கு முன் பரலோகத்தை சொந்தமாக்கிக் கொள் வதற்கு யாரும் தகுதி பெறவில்லை என்கிறார். இவ்வாறு, கடவுள் எசேக்கியேலின் மூலம் சொன்னது உறுதிப்படுத்தப் படுகிறது: பாவியானவன் இருதய பூர்வமாகத் தன் பாவங் களுக்கு மனம் வருந்தும்போது, அவன் கட்டிக்கொண்ட எல்லாப் பாவங்களையும் தாம் மறந்து விட்டது போன்ற அதே முறையில் கடவுள் அவனை மன்னிக்கிறார். மேலும், கடவுள் நம் நலனைப் பற்றி எவ்வளவு அவசரமுள்ளவராக இருக்கிறார் என்றால், நாம் ஜெபிக்கும்போது, அவர் அதே கணத்தில் நம் ஜெபத்தைக் கேட்கிறார் என்று இசையாஸ் நாம் புரிந்து கொள்ளச் செய்கிறார். மனஸ்தாபப்படும் பாவிகளை அரவ ணைத்துக் கொள்ளக் கடவுள் எப்போதும் ஆயத்தமாய் இருப்பதாக அர்ச். அகுஸ்தினார் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு, கெட்ட கள்ளனின் சிலுவை, பொறுமையின்மை யோடு தாங்கிக் கொள்ளப்பட்டபோது, அது அவனை நரகத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் செங்குத்தான மலைச்சரிவாக ஆனது. நல்ல கள்ளனின் சிலுவை, பொறுமையோடு அவனால் தாங்கப்பட்டபோது, அது அவனுக்கு மோட்சத்திற்கான ஏணி யாக ஆனது. ஓ உன் மரணத்தை உன் இரட்சகரின் மரணத்

தோடு இணைக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற பரிசுத்த கள்ளனே, நீ பேறுபெற்றவன்! ஓ என் சேசுவே, இன்றுமுதல் நான் என் வாழ்வை உமக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கிறேன். சிலுவை யின் மீது கடவுளுக்கு நீர் ஒப்புக்கொடுத்த உமது பலியோடு என் வாழ்வின் பலியையும் இணைக்கும்படி, என் மரண நேரத்தில் எனக்கு உதவும்படி வரப்பிரசாதத்தைத் தேடுகிறேன். மேலும், ஒவ்வொரு உலக நாட்டமும் உரிந்து அகற்றப்பட்ட மாசற்ற நேசத்தோடு உம்மை நேசித்து, நித்திய காலமும் என் முழு வல்லமையோடும் உம்மை நேசிக்கும் வரத்தை அடைந்து கொள்வேன் என்றும் நம்பியிருக்கிறேன்.

சேசுநாதர் தமது தாயாரை நோக்கி:

ஸ்திரீயே, இதோ உம் மகன் என்றார். பின்னும் சீடனை நோக்கி: இதோ உன் தாய் என்றார்

கல்வாரியின்மீது பல பெண்கள் தொலைவிலிருந்து சிலுவை யின் மீதிருந்த சேசுவைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று அர்ச். மாற்கு சுவிசேஷத்தில் நாம் வாசிக்கிறோம். அவர்களில் மரிய மதலேனம்மாளும் இருந்தாள். இந்தப் பரிசுத்த பெண்களில் தேவமாதாவும் இருந்தார்கள் என்று நாம் நம்புகிறோம். ஆனால் அர்ச். அருளப்பர், திவ்விய கன்னிகை தொலைவில் அல்ல, மாறாக, சிலுவைக்கு அருகில் கிளே யோப்பா மரியம்மாளோடும், மரிய மதலேனம்மாளோடும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் என்று கூறுகிறார் (அரு.19:25). யூத்திமியுஸ் என்பவர் இந்த முரண்பாட்டைச் சரிசெய்யும் முயற்சியாக, திவ்விய கன்னிகை தனது திருமகன் மரணத்தை நெருங்கி வருவதைக் கண்டு மற்ற பெண்களிடமிருந்து விலகி, சிலுவைக்கு நெருக்கமாக வந்தார்கள், அதைச் சூழ்ந்து நின்ற போர்வீரர்கள் பற்றிய அச்சத்தின் மீது அவர்கள் வெற்றி கொண்டார்கள், தன் நேச மகனுக்கு அருகில் வரும்படியாக, தண்டனைத் தீர்ப்பிடப்பட்டவர்களுக்குக் காவலாக இருந்த போர்வீரர்களின் அவமானங்கள், எதிர்ப்புகளை தேவ அன்னை பொறுமையோடு தாங்கிக் கொண்டார்கள் என்று கூறுகிறார். சேசுநாதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய மற்றொரு அறிஞரான ஞான ஆசிரியர் சொல்வதாவது: "அங்கே அவரது நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் தொலைவிலிருந்தே அவரைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் திவ்விய கன்னிகையும், மரிய மதலேனம்மாளும், மற்றொரு மரியாளும் அருளப்பரோடு சிலுவைக்கு அருகில் நின்றார்கள்; ஆகவே, சேசுநாதர் தமது தாயாரையும், அருளப்பரையும் கண்டபோது, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வார்த்தைகளை அவர்களிடம் கூறினார். உண்மையாகவே அவர்கள் ஒரு தாயாக இருந்தார்கள். மரண பயத்திலும் கூட அவர்கள் தன் திருமகனைத் தனியே விட்டு விடவில்லை. சில தாய்மார் தங்கள் குழந்தைகள் மரிப்பதைக் காணும்போது, அங்கிருந்து ஓடிப் போகிறார்கள். சாவிலிருந்து தங்கள் குழந்தைகளை விடு

விக்கத் தங்களால் இயலாதபோது, அந்தச் சாவை சகித்துக் கொள்ள முடியாதபடி குழந்தைகளின் மீது அவர்களுக்கு உள்ள அன்பு அவர்கள் ஓடிப் போகச் செய்கிறது. ஆனால் பரிசுத்த அன்னை, தன் திருமகன் எவ்வளவு அதிகமாக மரணத்தை நெருங்கிச் சென்றாரோ, அவ்வளவு அதிகமாக அவரது திருச் சிலுவையை நெருங்கி வந்தார்கள்."

கொடிய வியாகுலத்தால் நொறுக்கப்பட்ட தேவமாதா இவ்வாறு சிலுவையின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது திருமகன் தம் உயிரைப் பலியாக்கிக் கொண்டி ருந்தது போலவே, அவர்களும் தனது பயங்கர வேதனைகளை மனிதர்களின் இரட்சணியத்துக்காக ஒப்புக்கொடுத்தார்கள். இவ்வாறு தனது திருமகன் தமது மரணத்தில் அனுபவித்த எல்லா வேதனைகளையும், அவமானங்களையும் பூரண அமைதலோடு அவர்கள் அவரோடு பகிர்ந்து கொண்டார்கள். மாமரி துக்க மிகுதியால் சிலுவையின் அடியில் மயங்கி விழுந்தார்கள் என்று சொல்பவர்கள் மாமரியின் திடமன தையும் நிலைத்த தன்மையையும் அவமதிக்கிறார்கள். அவர்கள் வீரமிக்க பெண்ணாக இருந்தர்கள். அவர்கள் மயங்கி விழவுமில்லை, அழவுமில்லை. "அவர்கள் அழுது கொண்டி ருப்பதைப் பற்றியல்ல, நின்று கொண்டிருப்பதைப் பற்றியே நான் வாசிக்கிறேன்" என்கிறார் அர்ச். அம்புரோஸ்.

தனது திருமகனின் திருப்பாடுகளில் திவ்விய கன்னிகை அனுபவித்த கொடிய வியாகுலம் மனித இருதயம் தாங்கக் கூடிய வேதனைக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டதாயிருந்தது. ஆனால் மாமரியின் கொடும் துயரம், தங்கள் குழந்தைகளின் துன்பங் களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற மற்ற தாய்மாரின் துயரங்ளைப் போலப் பலனற்ற துயரமாக இருக்கவில்லை. அவர்களுடைய பெரும் வியாகுலத்தின் வழியாகவும், நேசத்தின் வழியாகவும், அர்ச். அகுஸ்தினாரின் கருத்துப்படி, நம் சிரசாயிருப்பவருக்கு அவர்கள் சுபாவமான தாயாராக இருப்பது போலவே, அவரது பிரமாணிக்கமுள்ள உறுப்பினர்

களாகிய நமக்கு அவர்கள் அந்த நேரத்தில் ஆன்ம தாயார் ஆனார்கள். இவ்வாறு தனது அன்பைக் கொண்டு, அவரோடு ஒத்துழைத்து, நாம் திருச்சபையின் மக்களாகப் பிறக்கவும், இருக்கவும் காரணமாக இருக்கிறார்கள்.

கல்வாரி மலையின் மீது சேசு மரியாயாகிய இந்த இரண்டு மாபெரும் வேதசாட்சிகளும் மவுனமாக இருந்தார்கள், ஏனெனில் அவர்கள் அனுபவித்த பெரும் வேதனை பேசும் திறனை அவர்களிடமிருந்து எடுத்து விட்டிருந்தது என்று அர்ச். பெர்னார்ட் எழுதுகிறார். தாயார் தன் திருமகனைச் சிலுவை யின் மீது மரண அவஸ்தையில் காண்கிறார்கள். திருமகன் தாம் அனுபவிக்கும் வேதனைகளைக் கண்ட பரிதாபத்தால் முழுவதும் காயப்பட்டவர்களாக, சிலுவையின் அடியில் மரண அவஸ்தையோடு நிற்கும் தாயைக் காண்கிறார். அங்கு நிலவிய பெரும் அமளிக்கு மத்தியிலும் சேசுநாதரின் வார்த் தைகளை அதிக எளிதாகக் கேட்கவும், அவரது பார்வைகளைக் குறித்துக் கொள்ளவும், மாமரியும், அருளப்பரும் மற்றவர்களை விட சிலுவைக்கு அதிக நெருக்கமாக நின்றார்கள்.

"சேசுநாதர் தமது தாயாரையும், அங்கு நின்ற தம்மால் சிநேகிக்கப்பட்ட சீஷனையும் கண்டபோது, தம்முடைய தாயாரை நோக்கி: ஸ்திரீயே, இதோ உம் மகன் என்றார். பின்னும் சீஷனை நோக்கி இதோ உன் தாய் என்றார்" என்று அர்ச். அருளப்பர் எழுதுகிறார் (அரு.19:26). ஆனால் மரியா யோடும், அருளப்பரோடும் மற்ற பெண்களும் நின்றிருந்தார்கள் என்றால், சேசு மற்றவர்களைக் கவனிக்கவில்லை என்பது போல, தம் தாயாரையும் சீடரையும் அவர் கண்டார் என்று ஏன் சொல்லப்பட்டுள்ளது? நேசம் எப்போதும் நம் நேசத்திற்கு ரியவரை அதிக நெருக்கமாகக் காணும்படி செய்கிறது என்று அர்ச். கிறிசோஸ்தோம் அருளப்பர் எழுதுகிறார். அர்ச். அம்புரோ ஸும் இதே விதமாக: "மற்ற யாருக்கும் முன்பாக நம்மால் நேசிக்கப்படுபவர்களை நாம் காண்பது இயல்பானதே" என்று எழுதுகிறார். சேசுநாதர், சிலுவைக்குப் பக்கத்தில் நின்று

கொண்டிருந்த தமது தாயாரைப் பார்க்கும்படியாக, முதலில் தாம் தெளிவாகக் காண முடியாதபடி தடுத்துக் கொண்டிருந்த இரத்தத்தைத் தமது கண்புருவங்களை நெறிப்பதன் மூலம் அகற்ற வேண்டியிருந்தது என்று திவ்விய கன்னிகை அர்ச். பிரிஜித்தம்மாளுக்கு வெளிப்படுத்தினார்கள்.

சேசு தம் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த அர்ச். அருளப்பரை நோக்கித் தம் கண்களைத் திருப்பியபடி தம் தாயிடம்: ""ஸ்திரீயே, இதோ உம் மகன்" என்றார். ஆனால் அவர் ஏன் தம் தாயாரை ""அம்மா!" என்று அழைக்காமல் ""ஸ்திரீயே!" என்று அழைத்தார்? ஏனெனில் தாம் மரணத்தை நெருங்கி வருகையில், மாமரியிடமிருந்து விடைபெறுபவரைப் போல் அவர் அவர்களிடம்: "ஸ்திரீயே, இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நான் இறந்து விடுவேன். நீங்கள் பூமியின் மீது உங்கள் மகனைக் கொண்டிருக்க மாட்டீர்கள். ஆகவே, நான் அருளப்பனை உங்களுக்கு விட்டுச் செல்கிறேன், அவன் ஒரு மகனாக உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்து உங்களை நேசிப்பான்' என்பது போலப் பேசினார். இதிலிருந்து, அர்ச். சூசையப்பர் அப்போது ஏற்கெனவே இறந்திருந்தார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். ஏனெனில் அவர் உயிரோடு இருந்திருந்தால், அவர் தான் இன்னும் திருத்தாயாரின் பாதுகாவலராக இருந்திருப்பார்.

ஏலி! ஏலி! லாமா சபக்தானி? என் சர்வேசுரா! என் சர்வேசுரா! ஏன் என்னைக் கைநெகிழ்ந்தீர்?

சேசுநாதர் உரத்த சத்தமாக இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னார் என்று அர்ச். மத்தேயு எழுதுகிறார். அவர் ஏன் இந்த வார்த்தை களைக் கூறினார்? தமது தெய்வீக வல்லமையை நமக்குக் காட்டும் படியாக அவர் இவ்வாறு கூக்குரலிட்டார், ஏனெனில் அவர் மரிக்கும் தருவாயில் இருந்தாலும், மரிக்கிற மனிதர் களின் அதீத சோர்வின் காரணமாக அவர்களுக்கு அசாத்தி யமாக இருந்திருக்கக் கூடிய விதத்தில் இவ்வாறு உரத்த சத்தமாகக் கூப்பிட அவரால் முடிந்தது என்று யூத்திமியுஸ் கூறுகிறார். மேலும் தாம் எத்தகைய கடும் அவஸ்தையில் தாம் மரிக்கிறார் என்பதை நமக்குக் காட்டும் படியாகவும் சேசுநாதர் இவ்வாறு கூக்குரலிட்டார். சேசுநாதர் கடவுளும் மனிதனுமாக இருந்ததால், தமது தெய்வீகத்தின் வல்லமை யைக் கொண்டு, தமது வாதைகளின் கடும் வேதனையை அவர் குறைத்திருக்கக் கூடும் என்று ஒருவேளை சொல்லப் பட்டிருக்கலாம்; இந்த சிந்தனையைத் தடுப்பதற்காகவே, தமது மரணம் வேறு எந்த மனிதனுடைய மரணத்தையும் விட அதிகக் கசப்பாக இருந்தது என்று இந்த வார்த்தைகளில் அறிக்கையிடுவது பொருத்தமானது என்று அவர் கருதினார். மேலும் வேதசாட்சிகள் தங்கள் வாதைகளில் தெய்வீக இனிமையால் தேற்றப்பட்டிருக்க, வேதசாட்சிகளின் அரசராகிய அவர் ஒவ்வொரு ஆறுதலும் விலக்கப்பட்டவராக மரிப்பதைத் தேர்ந்து கொண்டார், இதன் மூலம் மனிதர்களின் எல்லாப் பாவங்களாலும் மூண்டெழுந்த தேவ நீதியின் மகா கடுமையை அவர் தணித்தார் என்றும் இந்த வார்த்தைகளை உச்சரிப்பதன் மூலம் அவர் காட்டுகிறார். ஆகவேதான் சேசுநாதர் தமது பிதாவை "பிதாவே!' என்று அழைக்காமல் "சர்வேசுரா!' என்று அழைத்தார், ஏனெனில் அவர் அச்சமயத்தில் அவரை ஒரு நடுவராகவே மதித்தார். ஒரு மகன் என்ற முறையில் அவரை ஒரு தந்தையாக அவர் பார்க்கவில்லை.

ஆண்டவரின் இந்தக் கூக்குரல் ஒரு புலம்பல் அல்ல, மாறாக

அது ஒரு வேத சத்தியம், ஏனெனில் தேவ சுதன் நம் பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் செய்வதாகத் தம் மீது சுமந்து கொண்ட பொறுப்பின் காரணமாக, அவர் ஆறுதலின்றி மரிக்கும்படியாக, பிதாவானவர் தமது நேச மகனைக் கைவிட்டு விடும்படி செய்த பாவத்தின் தீமை எவ்வளவு பெரியது என்று இவ்விதமாக நமக்குக் காட்ட அவர் ஆசை கொண்டார் என்று அர்ச். சிங்கராயர் எழுதுகிறார். அதே சமயம், சேசுநாதர் தெய்வீகத்தால் கைவிடப்படவில்லை, அவரது ஆசீர் வதிக்கப்பட்ட ஆத்துமம் தான் படைக்கப்பட்ட முதல் கணத் திலிருந்தே அதற்கு வழங்கப்பட்டு வந்த மகிமையையும் அழக்கவில்லை, மாறாக, கடவுள் வழக்கமாகத் தமது பிரமா ணிக்கமுள்ள ஊழியர்களின் துன்பங்களில் அவர்களைத் தேற்றும்படி அவர்களுக்குத் தரும் உணரக்கூடிய நிவாரணம் அனைத்தும் அவரிடமிருந்து விலக்கப்பட்டது. நாம் தகுதி பெற்றிருந்த இருள், பயம், கசப்பு, கடும் வேதனைகள் ஆகிய வற்றில் அவர் அமிழ்த்தப்பட்டார். தெய்வீகப் பிரசன்னம் தன்னோடு இருப்பதை உணரக்கூடிய தன்மையிலிருந்து விலக்கப்படுவதும் ஜெத்சமெனித் தோட்டத்தில் சேசுநாதரால் அனுபவிக்கப்பட்டது; ஆனால் சிலுவையின் மீது அவர் அனுபவித்தது அதிகப் பெரியதும், அதிகக் கசப்பானதுமாக இருந்தது. நித்தியப் பிதாவே, மாசற்றவரும், பூரண கீழ்ப்படிதல் உள்ளவருமாகிய உமது திருச்சுதனை இவ்வளவு கசப்பான மரணத்தைக் கொண்டு நீர் தண்டிக்கும் அளவுக்கு அவர் உம்மை எந்த விதத்தில் நோகச் செய்து விட்டார்? இந்தச் சிலுவையில் தொங்கும் நிலையில் அவரைப் பாரும். அவருடைய திருச்சிரசு முட்களால் வாதிக்கப்படுகிறது, அவர் மூன்று இரும்பு ஆணிகளில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார், தமது சொந்தக் காயங்களால் தாங்கப்பட்டிருக்கிறார். அவரு டைய சொந்த சீடர்கள் உட்பட அனைவருமே அவரைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். எல்லோருமே சிலுவையின் மீதுள்ள அவரை ஏளனம் செய்கிறார்கள், அவருக்கு எதிராகத்

தேவதூஷணம் பேசுகிறார்கள். இவ்வளவு அதிகமாக அவர் நேசித்திருக்கிற தேவரீர் ஏன் அவரைக் கைவிட்டு விட்டீர்? சேசுநாதர் மனிதர்கள் அனைவரிலும் மிகப் பரிசுத்தமானவர், அவரே பரிசுத்த தனம் என்ற போதிலும், அகில உலகின் பாவங்களை அவர் தம்மீது சுமந்து கொண்டார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நம் பாவங்கள் அனைத்திற்கும் பரிகாரம் செய்வதற்காக அவர் அவற்றைத் தம் மீது சுமந்து கொண்டதால், அவரே எல்லாப் பாவிகளிலும் பெரிய பாவி யாகத் தோன்றினார். இவ்வாறு அனைத்திலும் தம்மைக் குற்ற முள்ளவராக அவர் ஆக்கிக் கொண்டதால், அனைத்திற்கும் உரிய விலையைச் செலுத்தும்படி அவர் தம்மையே ஒப்புக் கொடுத்தார். நரகத்தில் நித்திய அவநம்பிக்கைக்கு என்றென் றும் கையளிக்கப்பட்டு விட நாம் தகுதி பெற்றிருந்தோம் என்பதால், நித்திய மரணத்தினின்று நம்மை விடுவிக்கும்படி ஒவ்வொரு நிவாரணமும் விலக்கப்பட்ட ஒரு மரணத்திற்குத் தம்மையே கையளிப்பதை அவர் தேர்ந்து கொண்டார்.

அர்ச். அருளப்பர் சுவிசேஷத்தைப் பற்றிய தனது விளக்கவுரையில் கால்வின் தேவதூஷணமான முறையில், சேசுநாதர் தமது பிதாவை சாந்தப்படுத்தும்படியாக, கடவுள் பாவிகளுக்கு எதிராக உணரும் கடுஞ்சினம் முழுவதையும் அனுபவித்தார் என்றும், சபிக்கப்பட்டவர்களின் எல்லா வேத னைகளையும், குறிப்பாக அவநம்பிக்கையையும் உணர்ந்தார் என்றும் வலியுறுத்துகிறான். ஓ தேவதூஷணமானதும், அதிர்ச்சி தருவதுமான சிந்தனையே! அவநம்பிக்கை போன்ற மிகப் பெரிதான ஒரு பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்வதன் மூலம் அவர் நம் பாவங்களுக்கு எப்படிப் பரிகாரம் செய்ய முடியும்? கால்வின் கற்பனை செய்கிற இந்த அவநம்பிக்கை, பிதாவே, உமது கரங்களில் என் ஆத்துமத்தை ஒப்படைக்கிறேன் (லூக்.23:46) என்ற சேசுவின் வார்த்தைகளோடு எப்படிப் பொருந்த முடியும்? உண்மை என்னவெனில், அர்ச். ஜெரோமும் மற்றவர்களும் இதை விளக்குவது போல, நம்

இரட்சகர் அவநம்பிக்கையை அல்ல, மாறாக ஆறுதலற்ற ஒரு மரணத்தில் தாம் அனுபவித்த கசப்பைக் காட்டும்படியாகவே இந்தப் புலம்பலை வெளியிட்டார். மேலும் தாம் கடவுளால் நேசிக்கப்படுகிறார் என்ற ஓர் அறிவு மட்டுமே சேசுநாதரில் அவநம்பிக்கையை விளைவித்திருக்க முடியும்; ஆனால் தமது திருச்சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிவதற்காக, மனிதர்களின் பாவங் களுக்குப் பரிகாரம் செய்யும்படி தம்மையே ஒப்புக் கொடுத் தவரான தமது திருமகனைக் கடவுள் எப்படி வெறுக்க முடியும்? இந்தக் கீழ்ப்படிதலுக்குப் பிரதிபலனாகத்தான் பிதாவானவர் அவரைக் கண்ணோக்கி, மனுக்குலத்தின் இரட்ச ணியத்தை அவருக்குத் தந்தருளினார். இதைப் பற்றியே அப்போஸ்தலரும், "இவர் தம்முடைய மாம்ச ஜக்கிய நாட்க ளில் தம்மை மரணத்தினின்று இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளவரை நோக்கி உரத்த சத்தத்தோடும், கண்ணீர்களோடும் விண்ணப்பங் களையும், மன்றாட்டுகளையும் ஒப்புக்கொடுத்தபோது, தம்மு டைய பயபக்தியைப் பற்றிக் கேட்டருளப்பட்டார்" என்று எழுதுகிறார் (எபி.5:7).

மேலும், சேசுநாதர் இவ்வாறு கைவிடப்படுதல் அவருடைய திருப்பாடுகள் முழுவதிலும் அதிக அச்சத்திற்குரிய துன்பமாக இருந்தது. ஏனெனில், எந்த முறைப்பாடுமின்றி எத்தனையோ கொடிய கசப்பான வேதனைகளை அனுபவித்த பிறகு, இந்தத் துன்பத்தைப் பற்றி அவர் புலம்பினார் என்றும், உரத்த சத்தமாகவும், அர்ச். சின்னப்பர் சொல்கிறபடி, ஏராளமான கண்ணீரோடும், ஜெபங்களோடும் அவர் தம் மன்றாட்டுக்களை ஒப்புக்கொடுத்தார் என்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இருந்தும் நமக்குத் தேவ இரக்கத்தைப் பெற்றுத் தருவதற்காக அவர் எவ்வளவு அதிகமாகத் துன்பப்பட்டார் என்று நமக்குக் கற்பிப்பதற்காகவும் இந்தக் கண்ணீர்களும் ஜெபங்களும் பொழியப்பட்டன, அதே சமயத்தில் குற்றமுள்ள ஆன்மா கடவுளிடமிருந்து விரட்டப்படுவதும், "நமது இல்லத்தில் நின்று அவர்களை அகற்றுவோம்... இனி அவர்களை நேசிக்க

மாட்டோம்" (ஓசே.9:15) என்ற தெய்வீக அச்சுறுத்தலின் படி, என்றென்றைக்குமாக அவரது அன்பிலிருந்து விலக்கப்படு வதும் எவ்வளவு அச்சத்திற்குரிய தண்டனையாக இருக்கும் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளச் செய்யவும் இவை நிகழ்ந்தன.

சேசுநாதர் தமது மரணத்தின் காட்சியைக் கண்டு கலக்க முற்றார் என்று அர்ச். அகுஸ்தினாரும் சொல்கிறார். ஆனாலும், தமது ஊழியர்கள் தங்கள் சொந்த மரண நேரத்தில் கலக்கமுற்ற நிலையில் தாங்கள் இருப்பதைக் கண்டால், அவர்கள் தங்களை சபிக்கப்பட்டு விட்டவர்கள் என்று கருதக் கூடாது, அல்லது, அவநம்பிக்கைக்குத் தங்களை அவர்கள் கையளித்து விடக் கூடாது, ஏனெனில் மரணத்தின் காட்சியில் அவரே கூட கலக்கமுற்றார் என்பதைக் கண்டு அவர்கள் தைரியம் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே, மரண நேரத்தில் அவர்களைத் தேற்றுவதற்காக இது இவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

ஆகவே, நமக்குரியவையாயிருந்த வேதனைகளைத் தம் மீது ஏற்றுக்கொள்ளவும், அதன் மூலம் நித்திய மரணத்திலிருந்து நம்மை விடுவிக்கவும் சித்தமாயிருந்ததற்காக நம் இரட்சகரின் நன்மைத் தனத்திற்கு நாம் நன்றி கூறுவோமாக. மேலும் இப்போது முதல், அவருக்குரியதாக இல்லாத நமது ஒவ்வொரு நாட்டத்தையும் நம் இருதயங்களிலிருந்து அகற்று வதன் மூலம், நம்மை விடுவித்த இவருக்கு நன்றியுள்ள வர்களாக இருக்க நாம் உழைப்போமாக. ஆத்துமத்தில் ஆறுதலற்றவர்களாகவும், தேவ பிரசன்னத்தின் உணர்வு விலக்கப்பட்டவர்களாகவும் நாம் நம்மைக் காணும்போது, நமது இந்த ஆறுதலற்ற நிலையைக் கிறீஸ்துநாதர் தமது மரணத்தில் அனுபவித்த ஆறுதலற்ற நிலையோடு ஒன்றிப் போமாக. சில சமயங்களில் சேசுநாதர் தாம் மிக அதிகமாக நேசிக்கும் ஆத்துமங்களிலிருந்து தம்மை மறைத்துக் கொள்கிறார். ஆனால் அவர் உண்மையில் அவர்களது இருதயங்களை விட்டு விலகுவதில்லை. தமது உள்ளரங்க

வரப்பிரசாதத்தைக் கொண்டு அவர் அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறார். இத்தகைய ஒரு கைவிடப் படுதலில், அவரே தமது தெய்வீகப் பிதாவிடம்: "பிதாவே, கூடுமானால் இந்தப் பாத்திரம் என்னை விட்டு அகலக் கடவது" என்று கூறியது போல நாம் கூறினால், அது அவரை மனநோகச் செய்வ தில்லை. ஆனால் அதே சமயத்தில், "ஆயினும் என் சித்தப்படி அல்ல, உமது சித்தப்படியே ஆகக்கடவது" என்றும் நாம் சொல்வோமாக (மத்.26:39). இந்த ஆறுதலற்ற நிலை தொடர்ந்து நீடிக்குமானால், அவர் மூன்று மணி நேரமாக ஒலிவத் தோப்பில் திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொண்டிருந்த தேவ சித்தத்திற்குப் பணிந்திருப்பது பற்றிய ஜெபங்களை நாமும் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சேசுநாதர் தம்மைக் காட்டும்போது எப்படி நம் அன்புக்குத் தகுதி யுள்ளவராக இருக்கிறாரோ, அப்படியே அவர் தம்மை ஒளித்துக் கொள்ளும்போதும் இருக்கிறார் என்று அர்ச். பிரான்சிஸ் சலேசியார் கூறுகிறார். மேலும் நரகத்திற்குத் தகுதியுள்ளவனாக இருப்பவனும், அதிலிருந்து தான் விடுபட்டிருப்பதைக் காண்பவனுமாகிய மனிதன், "எல்லாக் காலங்களிலும் நான் ஆண்டவரை வாழ்த்திப் போற்று வேன்" (சங்.33:2) என்று மட்டும் செல்ல வேண்டும். ஆண்டவரே, ஆறுதல்களுக்கு நான் தகுதியற்றவன்; உம் வரப்பிரசாதத்தின் வழியாக உம்மை நான் நேசிக்கும் வரத்தை எனக்குத் தந்தருளும். நீர் விரும்பும் வரை ஆறுதலற்ற, கை விடப்பட்ட நிலையில் வாழ்வதில் நான் திருப்தியடைகிறேன்! சபிக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் வேதனையில் தேவ சித்தத்தோடு தங்களை இணைத்துக் கொள்வது சாத்தியமானால், நரகம் கூட அவர்களுக்கு இனி நரகமாக இராது! ஆறுதல்களுக்கு நான் தகுதியற்றவன்; உம் வரப்பிரசாதத்தின் வழியாக உம்மை நான் நேசிக்கும் வரத்தை எனக்குத் தந்தருளும். நீர் விரும்பும் வரை ஆறுதலற்ற, கைவிடப்பட்ட நிலையில் வாழ்வதில் நான் திருப்தியடைகிறேன்! சபிக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் வேதனை

யில் தேவ சித்தத்தோடு தங்களை இணைத்துக் கொள்வது சாத்தியமானால், நரகம் கூட அவர்களுக்கு இனி நரகமாக இராது!

ஆனால் ஆண்டவரே! நீர் எனக்கு உதவி செய்வதை விட்டு அகலாதேயும்; என்னை ஆதரிக்கக் கிருபையோடு என்னைக் கண்ணோக்கியருளும் (சங்.21:19). ஓ என் சேசுவே, உமது ஆறுதலற்ற மரணத்தின் பேறுபலன்களின் வழியாக, என் மரண நேரத்தில், நரகத்தோடு நான் செய்ய வேண்டிய அந்த மாபெரும் போராட்டத்தில் உமது உதவியை என்னிடமிருந்து விலக்கிக் கொள்ளாதேயும். அந்த நேரத்தில் உலகக் காரியங்கள் அனைத்தும் என்னைக் கைவிட்டிருக்கும், அவை எனக்கு உதவ இயலாதவையாக இருக்கும்; அச்சமயத்தில் எனக்காக மரித்தவரும், என் வாழ்வின் உச்ச நிலையில் எனக்கு உதவக் கூடிய ஒரே ஒருவருமாகிய தேவரீர் என்னைக் கைவிடாதிருப்பீராக. நீர் கைவிடப்பட்டபோது அனுபவித்த வேதனைகளின் பேறுபலன்களின் வழியாக இதைச் செய்தருளும். அதன் வழியாகவே, எங்கள் பாவங் களின் வழியாக நாங்கள் தகுதி பெற்றுள்ளபடி தேவ வரப்பிரசாதத்தால் நாங்கள் கைவிடப்படாதிருக்கும் வரத்தை நீர் எங்களுக்காக சம்பாதித்திருக்கிறீர்.

நான் தாகமாயிருக்கிறேன்

"மீளவும் சேசுநாதர், எல்லாம் முடிந்ததென்று அறிந்து, வேத வாக்கியம் முற்றும் நிறைவேறத்தக்கதாக: தாகமாயிருக் கிறேன் என்றார்" என்று அர்ச். அருளப்பர் எழுதுகிறார் (அரு.19:28). இதில் வேதவாக்கியம் என்பது "என் ஆகாரத்திற்குப் பிச்சைக் கொடுத்தார்கள்; என் தாகத்திற்குக் காடியைக் குடிக்கக் கொடுத்தார்கள்" (சங்.68:22) என்ற தாவீதின் வார்த்தைகளைக் குறிக்கிறது.

முதலில் தோட்டத்திலும், பிற்பாடு தீர்வை மண்டபத்தில் தாம் கசையால் அடிக்கப்பட்டதிலும், முள்முடி சூட்டப்பட்டதிலும், இறுதியாக சிலுவையின் மீதும் அவர் ஏராளமான இரத்தத்தை இழந்ததன் காரணமாக, சிலுவையின் மீது சேசுநாதர் அனுபவித்த இந்த உடல் ரீதியான தாகம் மிகக் கடுமை யானதாக இருந்தது. சிலுவையின் மீதிருந்து அவரது துளைக் கப்பட்ட கரங்களிலும், பாதங்களிலும் இருந்த காயங்களி லிருந்து, நான்கு ஊற்றுக்களிலிருந்து புறப்படுவது போல நான்கு இரத்தத் தாரைகள் பொங்கி வழிந்தன. ஆனால் அவரது ஆன்ம தாகம், அதாவது மனுக்குலம் முழுவதையும் இரட்சிக்கவும், அர்ச். ப்ளோஸியுஸ் கூறுவது போல, தமது அன்பை நமக்குக் காட்டும்படி இன்னும் அதிகமாகத் துன்புறவும் அவர் கொண்டிருந்த பற்றியெரியும் தாகம், இன்னும் எவ்வளவோ அதிக பயங்கரமானதாக இருந்தது. இதைப் பற்றி அர்ச். லாரென்ஸ் யுஸ்தீனியன் எழுதும்போது, "இந்த தாகம் அவரது பிறர் சிநேகத்தின் கடும் வேட்கையி லிருந்து வந்தது."

ஓ என் சேசுவே, நீர் இவ்வாறு எனக்காகத் துன்புறுவதை ஆசித்தீர். நானோ, என் துயரம் அதிகரிக்கத் தொடங்கி யவுடனேயே, எவ்வளவு பொறுமையற்றவனாக ஆகிறேன் என்றால், மற்றவர்களாலும், என்னாலுமே கூட, நான் தாங்கிக் கொள்ளப்பட முடியாதவனாக ஆகிவிடுகிறேன். என் சேசுவே, உமது பொறுமையின் பேறுபலன்களின் வழியாக, எனக்கு நேரிடும் நோய்களிலும், சிலுவைகளிலும், பொறுமையும்

அமைந்த மனமும் உள்ளவனாக என்னை மாற்றும்; நான் சாகுமுன் உம்மைப் போல் என்னை ஆக்கியருளும்.

சேசுநாதர் மரணத்தை நெருங்கி வருகையில், "ஸீத்ஸியோ - தாகமாயிருக்கிறேன்!" என்றார். ஓ´யாவின் லியோ என்பவர் இதைப் பற்றி, ஆண்டவரே, எதற்காக தாகமாயிருக்கிறீர்? சிலுவையின் மீது நீர் அனுபவிக்கிற மிகக் கொடிய வேதனை களைப் பற்றி நீர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் தாகத் தைப் பற்றி மட்டுமே முறையிடுகிறீர் என்கிறார்: "ஆண்டவரே, எதற்காக தாகமாயிருக்கிறீர்? சிலுவையைப் பற்றி மவுன மாயிருக்கிறீர், தாகத்தைப் பற்றியே கதறுகிறீர்." இதற்கு சேசுவின் சார்பாக அர்ச். அகுஸ்தின், "என் தாகம் உங்கள் இரட்சணியத்தைப் பற்றியது" என்கிறார். "ஆத்துமமே, என்னுடைய இந்த தாகம், உங்கள் இரட்சணியத்தின் மீது எனக்குள்ள ஆசையேயன்றி வேறு எதுவுமில்லை" என்கிறார் சேசு. ஆம், நேச இரட்சகர், அளவுக்கு மீறிய நேசப் பற்றுத லோடு நம் ஆன்மாக்களை ஆசித்தார். ஆகவே தமது மரணத்தின் மூலம் தம்மையே முழுமையாக நமக்குத் தர அவர் ஏக்கம் கொண்டார். இதுவே அவரது தாகம் என்று அர்ச். லாரென்ஸ் யுஸ்தீனியன் கூறுகிறார்: "அவர் நமக்காகத் தாகம் கொண்டார், தம்மை நமக்குத் தர ஆசித்தார்." மேலும், தாம் தாகமாயிருப்பதாகக் கூறுவதில், நம் மீதுள்ள அன்பிற்காக தாம் அனுபவித்ததை விட அதிகம் துன்பப்படும் ஆசையோடு இறந்து கொண்டிருந்தார் என்கிறார் அர்ச். செலூசியா பேசில்: "ஓ, திருப்பாடுகளை விடப் பெரிதான அவருடைய ஆசையே!" ஓ அனைவரிலும் அழகானவரான சர்வேசுரா, நீர் எங்களை நேசிக்கிறீர் என்பதால், நாங்களும் உம்மை ஆசிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறீர்!" அர்ச். கிரகோரியார் கூறுகிறபடி, "ஆ, என் ஆண்டவரே, மிக அசுத்தப் புழுவாகிய எனக்காக தாகமாயிருக்கிறீரா? என் அளவற்ற தேவனாகிய உமக்காக நான் தாகம் கொள்ளாதிருப்பேனா? ஓ, சிலுவையின் மீது நீர் அனுபவித்த இந்த தாகத்தின் பேறுபலன்களைக் கொண்டு,

உம்மை நேசிக்கவும், எல்லாவற்றிலும் உம்மை மகிழ்விக்கவும் ஒரு பெரும் தாகத்தை எனக்குத் தந்தருளும்" உம்மிடமிருந்து நாங்கள் தேடுவது எதுவாயினும், அதைத் தந்தருள்வதாக நீர் வாக்களித்திருக்கிறீர்: கேளுங்கள், பெற்றுக் கொள்வீர்கள் (அரு.16:24). உம்மை நேசிப்பதாகிய ஒரே ஒரு கொடையை நான் உம்மிடம் கேட்கிறேன். உண்மையில் இதைப் பெற்றுக் கொள்ள நான் தகுதியற்றவன், ஆனால் இதில், அதாவது, ஓர் இருதயத்தை, ஒரு காலத்தில் உம்மை மிக அதிகமாக நிந்தித்து வந்த ஓர் இருதயத்தை, உம்முடைய பெரும் அன்பனாக மாற்றுவதில், முழுவதும் அசுத்தமும், பாவங்களும் நிறைந்திருக்கும் ஒரு பாவியை தேவசிநேகத்தின் உத்தமமான தீச்சுவாலையாக ஆக்குவதில்தான், உமது திரு இரத்தத்தின் மகிமை இருக்க வேண்டியுள்ளது. எனக்காக மரித்ததில் நீர் இதை விட மிக அதிகமாகவே செய்து விட்டீர். ஓ அளவற்ற நன்மைத்தனமாகிய ஆண்டவரே, உமக்குத் தகுதியுள்ள அளவுக்கு என்னால் மட்டும் உம்மை நேசிக்க முடியுமானால்! உம்மால் வசீகரிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் உம்மீது கொள்ளும் அன்பிலும், இன்னும் அதிகமாக உம்மீதே நீர் கொள்ளும் அன்பிலும் நான் இன்பம் காண்கிறேன். இத்துடன் என் சொந்த ஈனமுள்ள அன்பையும் நான் இணைக்கிறேன். ஓ நித்திய தேவனே, உம்மை நான் நேசிக்கிறேன்; ஓ அளவற்ற அழகே, நான் உம்மை நேசிக்கிறேன். அடிக்கடி அன்பின் வார்த்தை களை உம்மிடம் கூறிக் கொண்டும், இடைவெளியோ ஒதுக்கமோ இன்றி எல்லாவற்றிலும் உம்மை மகிழ்விக்கப் பாடுபட்டுக் கொண்டும் உமது அன்பில் நான் எப்போதும் அதிகரிக்கச் செய்தருளும். அடியேன் அற்பனும், நீசப் பாவியுமாக இருந்தாலும், குறைந்த பட்சம் என்னை முழுவதும் உம்முடையவனாக்கியருளும்.அடியேன் அற்பனும், நீசப் பாவியுமாக இருந்தாலும், குறைந்த பட்சம் என்னை முழுவதும் உம்முடையவனாக்கியருளும்.

எல்லாம் முடிந்தது

"சேசுநாதர் அந்தக் காடியை வாங்கிக்கொண்டபின்பு: எல்லாம் முடிந்தது என்றார்..." என்று அர்ச். அருளப்பர் எழுதுகிறார் (அரு.19:30). இந்தக் கணத்தில், சேசுநாதர் தமது ஆத்துமத்தை வெளியிடுமுன், (சிலுவைப் பலியின் உருவகங்களாக மட்டுமே இருந்த) பழைய திருச்சட்டத்தின் பலிகள் அனைத்தையும், பிதாப்பிதாக்களின் அனைத்து ஜெபங்களையும், அவரது வாழ்வையும், மரணத்தையும் குறித்த அனைத்து தீர்க்கதரிசனங்களையும், தாம் அனுபவிக்க இருப்பதாக முன்னுரைக்கப்பட்ட எல்லாக் காயங்களையும், அவமானங்களையும் தம் கண் முன் கொண்டு வந்தார்; அவை அனைத்தும் இப்போது நிறைவேறி விட்டதென அவர் கண்டு: ""எல்லாம் முடிந்தது" என்றார்.

நாம் இரட்சணியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி, மன தாராளத்தோடு ஓடி, இவ்வாழ்வில் நம் எதிரிகளோடு நமக்காகக் காத்திருக்கிற போராட்டத்தைப் பொறுமையோடு எதிர்கொள்ளும்படி அர்ச். சின்னப்பர் நம்மை ஊக்கப்படுத்துகிறார்: ""நமது விசுவாசத்தின் ஆதி கர்த்தாவும், அதைச் சம்பூரணமாக்குகிற வருமாகிய சேசுநாதரை எப்போதும் கண்முன்பாக வைத்துக் கொண்டு, நமக்குக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிற யுத்தத்துக்குப் பொறுமையோடு ஓடக்கடவோம்" (எபி.12:1,2). இவ்வாறு, தம் சரீரத்தில் உயிர் இருந்த வரை, சிலுவையினின்று இறங்கி வராதிருந்த சேசுகிறீஸ்துநாதரின் மாதிரிகையைப் பின்பற்றி, முடிவு வரைக்கும் பொறுமையோடு சோதனைகளை எதிர்த்து நிற்கும்படி அப்போஸ்தலர் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார். இதைப் பற்றி அர்ச். அகுஸ்தினார் கூறுவதாவது: "தாம் சிலுவையில் தொங்கியபோது, அதிலிருந்து இறங்கி வர சித்தமில்லாதிருந்தவர், உன் கடவுளில் பலமுள்ளவனாக நீ இருக்க வேண்டும் என்பதையன்றி, வேறு எதை உனக்குப் போதித்தார்?" இறுதி வரை நிலைத்திருப்பவனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் மகிமையின் வெகுமதி கடவுளால் தரப்படுவதில்லை என்பதை நமக்கு வலியுறுத்திக் கூறும்படி, சேசுநாதர்

மரணம் வரைக்கும் தம் பலியை முழுமையாக்குவது பொருத்தமானது என்று நினைத்தார். அவ்வாறே அவர் அர்ச். மத்தேயு சுவிசேஷத்தில்: "முடிவுபரியந்தம் நிலைத்திருப்பவன் எவனோ, அவனே இரட்சண்ணியம் அடைவான்" (10:12) என்று நமக்குக் கற்பிக்கிறார்.

ஆகவே, நம் சொந்த ஆசாபாசங்களின் வழியாக, அல்லது பசாசின் சோதனைகளின் வழியாக, அல்லது மனிதர்களின் துன்புறுத்தலின் வழியாக, நாம் கலக்கமுறுவதாகவும், நம் பொறுமையை இழக்கவும், கடவுளை நோகச் செய்யும் நிலைக்கு நம்மைக் கையளித்துவிடவும் தூண்டப்படுவதாகவும் நாம் உணரும்போது, சிலுவையில் அறையுண்ட சேசுவின் மீது நம் கண்களைப் பதிப்போம். அவர் நம் இரட்சணியத்திற்காகத் தம் திரு இரத்தம் முழுவதையும் சிந்தினார். அவர் மீதுள்ள அன்பிற்காக நாம் இதுவரை ஒரு துளி இரத்தத்தைக் கூட சிந்தவில்லை என்பதை யோசிப்போம்: "பாவத்துக்கு விரோத மாய்ப் போராடுவதில் நீங்கள் இன்னும் இரத்தம் சிந்துமளவு எதிர்த்து நிற்கவில்லையே" (எபி.12:4). ஆகவே, எந்த உலக மகிமையையாவது விட்டு விட, அல்லது எந்த ஒரு கோப உணர்வையும் தவிர்த்து விட, அல்லது ஏதாவது ஒரு மன திருப்தியை, அல்லது எதையாவது பார்க்க வேண்டுமென்ற நம் வினோதப் பிரியத்தை, நம்மிடமிருந்து விலக்கி விட, அல்லது நமக்கு வெறுப்பாயிருக்கிற எதையாவது செய்யும்படி நாம் அழைக்கப்பட்டால், இந்தப் பரிசை சேசுவுக்குக் கொடுக்க மறுப்பதற்கு நாம் வெட்கப்படுவோம். அவர் எதையும் தமக் கென நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ளாமல் நம்மை நடத்தி வந்திருக்கிறார்; அவர் தம் சொந்த உயிரையும், தம் இரத்தம் முழுவதையும் நமக்குத் தந்திருக்கிறார். ஆகவே, அரைகுறை நேசத்தோடு அவரை நடத்துவதற்கு நாம் வெட்கப்படுவோம்.

நாம் கடமைப்பட்டுள்ளபடி, நம் எதிரிகளை முழு வலிமை யோடு நாம் எதிர்த்து நின்று, சேசுகிறீஸ்துநாதரின் பேறுபலன் களிலிருந்து மட்டும் வெற்றி பெறுவோம் என நம்பி

யிருப்போமாக. இந்தப் பேறுபலன்களின் வழியாக மட்டுமே புனிதர்களும், குறிப்பாகப் பரிசுத்த வேதசாட்சிகளும் தங்கள் வாதைகளையும், மரணத்தையும் வெற்றி கொண்டார்கள்: "இந்த எல்லாக் காரியங்களிலும், நம்மை நேசித்துள்ளவரால் நாம் ஜெயங் கொள்ளுகிறோம்" (உரோ.8:37). ஆகவே, நம் பலவீனத்தின் காரணமாக, வெற்றிகொள்வது மிகவும் கடின மாகத் தோன்றுகிற தடைகளைப் பசாசு நமக்கு முன் சித்தரித்துக் காட்டும்போது, நாம் சிலுவையில் அறையுண் டவரை நோக்கி நம் கண்களைத் திருப்புவோமாக, அவரது உதவியிலும், பேறுபலன்களிலும் முழு நம்பிக்கை கொண்டு, அப்போஸ்தலரோடு சேர்ந்து, "என்னைப் பலப்படுத்துகிறவரைக் கொண்டு எதுவும் செய்ய என்னால் கூடும்" (பிலிப்.4:13) என்று சொல்வோமாக. தனியாக என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது, ஆனால் சேசுவின் உதவியோடு என்னால் எதுவும் செய்ய முடியும்.

இவ்வாறு, சிலுவையின் மீதுள்ள சேசுவின் வேதனைகளின் காட்சியால், நம் இவ்வுலக வாழ்வின் துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள நம்மை நாம் உற்சாகப்படுத்திக் கொள்வோம். ஆண்டவர் இந்தச் சிலுவையிலிருந்து சொல்வதாவது: "இந்த மரத்தின் மீது உனக்காக நான் எவ்வளவு பெருந்திரளான வேதனைகளையும், அவமானங்களையும் அனுபவிக்கிறேன் என்று பார். என் திருச்சரீரம் மூன்று ஆணிகளில் தொங்கு கிறது. என் சொந்தக் காயங்களின் மீது மட்டுமே அது இளைப் பாறுகிறது. என்னைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்கள் என்னை தூ′க்கிறார்கள், வேதனைப்படுத்துகிறார்கள். என் ஆத்துமம் எனக்குள், என் சரீரத்தை விட அதிகமாகத் துன்பப்படுகிறது. நான் உன் மீதுள்ள அன்பிற்காகவே எல்லாத் துன்பங்களையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்; நான் உன் மீது கொண்டுள்ள பாசத்தைப் பார், என்னை நேசி; துன்பங்களால் நிறைந்த ஒரு வாழ்வு வாழ்ந்த பின், உனக்காக இப்போது மிகக் கசப்பான ஒரு மரணத்தை சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற எனக்காக எந்தத்

துன்பத்தையும் அனுபவிப்பதில் நீ சோர்ந்து போகாதே.' ஓ என் சேசுவே, நான் உம்மை நேசித்து, உமக்கு ஊழியம் செய்வதற்காக நீர் என்னை இந்த உலகில் வைத்திருக்கிறீர்; நான் உமக்குப் பிரமாணிக்கமாயிருக்கும்படி நீர் மிக அதிக மான ஒளிகளையும், வரப்பிரசாதங்களையும் எனக்குத் தந்தி ருக்கிறீர். ஆனால் என் நன்றியற்றதனத்தில், என் சொந்த இன்பங்களில் எதையும் நான் இழந்து விடாதபடி, எவ்வளவு அடிக்கடி உமது வரப்பிரசாதத்தை இழக்கவும், உம்மிடமிருந்து திரும்பிக் கொள்ளவும் நான் துணிந்திருக்கிறேன்! ஓ, என் பொருட்டு நீர் ஏற்றுக்கொண்ட ஆறுதலற்ற மரணத்தின் வழி யாக, என் எஞ்சிய வாழ்நாட்களில் உமக்கு நன்றியுள்ளவனாக இருக்க எனக்கு பலம் தாரும். அதே வேளையில், இந்நாள் முதல் என் கடவுளும், என் நேசரும், என் சர்வமுமாகிய உம்முடையதாக இல்லாத ஒவ்வொரு நாட்டத்தையும் என் இருதயத்திலிருந்து அகற்றி விட நான் விரும்புகிறேன்.

மரியாயே, என் தாயாரே, என்னை இவ்வளவு அதிகமாக நேசித்திருக்கிற உங்கள் திருமகனுக்குப் பிரமாணிக்கமாக இருக்க எனக்கு உதவுங்கள்.

பிதாவே, உம்முடைய கரங்களிலே என் ஆத்துமத்தை ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்

"சேசுநாதரோ உரத்த சத்தமாய்க் கூப்பிட்டு: பிதாவே, என் ஆத்துமத்தை உம்முடைய கரங்களிலே ஒப்புக்கொடுக்கிறேன் என்றார்" (லூக்.23:46).

சேசுநாதர் தமது பிதாவாகிய சர்வேசுரனை அழைப்பதை அனைவரும் கேட்டு, அவரே சர்வேசுரனுடைய உண்மையான திருமகன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும்படியாக, அவர் உரத்த சத்தமாய் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினார் என்று யூத்தி´யஸ் என்பவர் கூறுகிறார். சேசுநாதர் கட்டாயத்தால் அல்ல, மாறாகத் தமது சொந்த சித்தத்தின்படி மரிக்கிறார் என்பதை நமக்குக் கற்பிக்கும்படியாக, தாம் மிகவும் பலவீனமாகவும், தம் வாழ்வை முடித்துக் கொள்ளும் நிலையிலும் இருக்கும் போதும் மிகப் பலமான குரலில் இவ்வார்த்தைகளை உச்சரித் தார் என்று அர்ச். கிறிசோஸ்தோம் அருளப்பர் எழுதுகிறார். தமது வாழ்வின் போது சேசு கூறியிருந்த காரியத்தோடு ஒத்துப் போவதாக இது இருந்தது. தமது எதிரிகளின் சித்தத் தாலும், துர்ப்புத்தியாலும் அன்றி, தாமே முன்வந்து தம் ஆடு களுக்காகத் தம்மைப் பலியாக்க இருப்பதாக அவர் கூறி யிருந்தார்: "என் உயிரையும் என் ஆடுகளுக்காகக் கொடுக் கிறேன். என்னிடத்திலிருந்து அதைப் பறிக்கிறவன் ஒருவனு மில்லை. ஆனால் நானாக அதைக் கொடுக்கிறேன்' '(அரு.10:15,18).

சிரசானது மற்ற உறுப்புகளோடு சேர்ந்து ஒரே சரீரத்தை உருவாக்குவது போல, சேசுநாதர் இவ்வாறு பிதாவுக்குத் தம்மை ஒப்புக்கொடுப்பதில், தம் வழியாக இரட்சணியம் அடையக் கூடிய விசுவாசிகள் அனைவரையும் அதே வேளையில் பிதாவுக்கு ஒப்புக் கொடுத்தார் என்று அர்ச். அத்தனாசியார் கூறுகிறார். ""பரிசுத்த பிதாவே, நீர் எனக்குத் தந்தருளினவர்கள் நம்மைப்போல ஒன்றாயிருக்கும்படிக்கு உம்முடைய நாமத்தினாலே அவர்களைக் காத்தருளும்" என்றும், தொடர்ந்து: ""நீர் எனக்குத் தந்தருளின மகிமையை நீர் எனக்குத் தந்தருளினவர்களும் காணும்படியாக, நான்

இருக்கிற இடத்தில் அவர்களும் என்னோடிருக்க வேண்டு மென்று மனதாயிருக்கிறேன்" என்றும் சேசுநாதர் முன்பு செய்த ஜெபத்தை (அரு17:11,24) அவர் மீண்டும் இச்சமயத்தில் சொல்ல விரும்பினார் என்று இதே புனிதர் மீண்டும் குறிப்பிடுகிறார்.

இதனாலேயே அர்ச். சின்னப்பர்: "நான் யாரை விசுவசித்திருக் கிறேன் என்று எனக்குத் தெரியும். அவரிடத்தில் நான் ஒப்பு வித்திருக்கிறதை அவர் அந்த மகாநாள் வரைக்கும் காக்க வல்லவரென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன்" என்று கூறுகிறார் (2 திமோ.1:12). அப்போஸ்தலர் சேசுவுக்காகச் சிறையில் துன்பப் பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, இப்படி எழுதினார். சேசுநாதர் மீதுள்ள அன்பிற்காகத் துன்புறுபவர்களுக்கு அவர் எவ்வளவு நன்றியும் பிரமாணிக்கமும் உள்ளவராயிருக்கிறார் என்பதை அறிந்தவராக, அவர் தமது துன்பங்கள் மற்றும் தமது சகல நம்பிக்கைகளின் திரட்டை அவரது திருக்கரங்களில் ஒப்புக் கொடுத்தார்.

"உம்முடைய கையில் என் ஆத்துமத்தை ஒப்புக்கொடுக் கிறேன்; சர்வ சத்தியமுடைய தேவனாகிய ஆண்டவரே! நீர் என்னை மீட்டு இரட்சித்தீர்" (சங்.30:5) என்று தாவீதரசர் கூறியபோது, இனி வரவிருக்கும் மீட்பரில் அவர் தம் நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் வைத்தார். இப்போது நம் மீட்புச் செயலை முடித்து விட்ட சேசுநாதரின் மீது நாம் எவ்வளவு அதிகமான நம்பிக்கை வைக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்? ஆகவே நாமும் அதிக நம்பிக்கையோடு, "ஆண்டவரே, நீர் என்னை மீட்டு இரட்சித்து விட்டீர்! உமது கரங்களில் எனது ஆத்துமத்தை ஒப்புக் கொடுக்கிறேன்! பிதாவே, உமது கரங்களில் என் ஆத்துமத்தை ஒப்புக்கொடுக் கிறேன்!" என்று ஜெபிப்போம். இவ்வார்த்தைகள் நமது மரணத் தருவாயில் நரக சோதனைகளுக்கு எதிராகவும், அச்சமயத்தில் நம் பாவங்களின் காரணமாக நமக்கு ஏற்படும் அச்சங்களுக்கு எதிராகவும் நமக்கு மிகப் பெரும் ஆறுதலை வருவிக்கின்றன.

ஆனால், என் மீட்பராகிய சேசுவே! என் ஆத்துமத்தை உமக்கு ஒப்புக் கொடுக்க நான் என் மரணம் வரை காத்திருக்க மாட்டேன்; இப்போதே அதை நான் உமக்கு ஒப்புக்கொடுக் கிறேன்; மீண்டும் உம்மிடமிருந்து திரும்பிக் கொள்ளும் பரிதாபத்திற்கு நான் ஆளாக விடாதேயும். என் கடந்த கால வாழ்வு உம்மை அவமதிப்பதற்கு மட்டுமே உதவியுள்ளது என்று நான் காண்கிறேன். எனக்கு இன்னும் எஞ்சியிருக்கிற நாட்களில் உம்மை நான் தொடர்ந்து நோகச் செய்ய என்னை அனுமதியாதேயும். ஓ சர்வேசுரனுடைய செம்மறிப் புருவை யே, சிலுவையின் மீது பலியாக்கப்பட்டவரே, அன்பின் பலியாகவும், துக்க துயரங்களால் சுட்டெரிக்கப்பட்டவராகவும் எனக்காக மரித்தவரே, உமது மரணத்தின் பேறுபலன்களைப் பார்த்து நான் என் முழு இருதயதய்தோடும் உம்மை நேசிக் கவும், எனக்கு எஞ்சியுள்ள வாழ்வில் முற்றிலும் உம் முடையவனாய் இருக்கவும் எனக்கு அருள்வீராக. நீர் என் மீதுள்ள அன்பால் மரித்தீர்; நானும் உம் மீதுள்ள அன்பிற்காக மரிப்பேனாக. நீர் உம்மை முழுமையாக எனக்குத் தந்திருக் கிறீர்; நானும் என்னை முழுமையாக உமக்குத் தருகிறேன். "ஆண்டவரே, உமது கரங்களில் என் ஆத்துமத்தை ஒப்புக் கொடுக்கிறேன். ஆண்டவரே, சத்தியத்தின் தேவனே, நீர் என்னை மீட்டு இரட்சித்திருக்கிறீர்!" நீர் உமது திரு இரத்தம் முழுவதையும் சிந்தினீர்; என்னை இரட்சிப்பதற்காக நீர் உமது உயிரைத் தந்திருக்கிறீர். என் பாவத்தால் இதையெல்லாம் நான் இழந்து போக அனுமதியாதேயும். ஓ என் சேசுவே, நான் உம்மை நேசிக்கிறேன், உமது பேறுபலன்களின் வழியாக உம்மை நான் என்றென்றும் நேசித்திருப்பேன் என்றும் நம்பியிருக்கிறேன். "ஆண்டவரே! நான் உம்மிடத்தில் என் நம்பிக்கையை வைத்திருக்கிறேன்; நான் நித்திய காலத்திற்கும் வெட்கமடையேன்" (சங்.30:1).

ஓ மரியாயே, தேவதாயாரே, நான் உங்கள் ஜெபங்களில் நம்பிக்கை வைக்கிறேன்; உங்கள் திருமகனுக்குப் பிரமாணிக்க

முள்ளவனாக நான் வாழவும், இறக்கவும் எனக்காக வேண்டிக் கொள்ளுங்கள். அர்ச். பொனவெந்தூரோடு நானும் சேர்ந்து உம்மை நோக்கி: ""என் இராக்கினியே, உம்மில் என் நம்பிக்கையை வைத்திருக்கிறேன். நான் நித்திய காலத்திற்கும் வெட்கமடையேன்" என்று சொல்வேன்.